

Passió per divagar

Lliures, però amorals

Espies i dimonis, lladres circumspectes, imputacions i guaricions, una llista d'aparences, coloraines i sentències, la gestió de la mentida, sentiments dels desnonats, la fortor de l'antigor, noves fórmules de corrupció, tantes consciències tranquil·les, breus apunts d'honestedat. Si un

punxa, l'altre piula. Impunitat. El jutge interroga l'imputat. No passa res: obscenitat. Sense nord, sense rumb, un vaixell de pirates del tresor subverteix la identitat. Gregaris, cíncics, suïcidis, aturats, súbdits de la insensatesa, còmplices de l'amoralitat, on queda la frontera de la voluntat?. Uns i altres, flexibilitat; altres amb uns, perplexitat. Al fons de l'abisme, la boca de la veritat (el nen, el boig i el borratxo apropen l'esperança!). Les dolces esquerres han

perdut el meridià (federalisme o municipalitat, tres peus del gat). A què us he dedicat fins ara?. El poble mereix consideració. Torna l'hora d'oració (Vella Quaresma, joiosa Pasqua romana) i la reivindicació (ballant la jota d'Aragó!). Clam del cel, melic del món, camins de sants i pecadors. Surt de tu mateix i escolta la veu del misteri. Seràs lliure a través de l'amor.

Xavier d'Edimburg

Espai amb vistes al mar

El sol d'aquesta tarda retalla els quatre núvols que navegaven pel cel clar, el mateix cel clar que ara i aquí es fon amb cada espurna de mar blava.

Rere un mur de poca alçada o des de dalt el terrat, la contemplo embadalit.

Absort per cada cresta, cerco la pau que hi sura; i a escassos mil·límetres

per damunt l'escuma, més content a cada instant, per fi la trobo.

Som davant el mateix paisatge, a la casa d'un llop mariner.

En aquest emplaçament un no sé què determinat, sense saber per què, em commou.

A l'interior, una paret de vidre deixa passar la llum càlida de mitja tarda.

Surto a fora, reflexionem. Hi ha una cadira on pots seure a prendre el sol.

Hi ha un arbre amic, que s'estira

orgullós, assenyalant la direcció del vent.

Pel seu gest, amb cada branca, demostra ésser un bon conversador i fer una bona companyia.

Em descalço i no penso en res. Ara, només sé que no vull marxar.

I m'adono que no sóc capaç de trobar el moment per abandonar aquest espai.

Oriol Ambrós i Barbany

HUMOR per Jaume Tusell

